

Novináři hájí vládu, že se musí šetřit na důchodcích a invalidech. Ale nezeptají se, proč nešetří na sobě

 radiouniversum.cz/kekely-rene-1d-novinari-haji-vladu-ze-se-musi-setrit-na-duchodcich-a-invalidech-ale-nezeptaji-se-proc-nesetri-na-sobe

29. října 2023

René Kekely Díl 1/3

Text 29.10.2023 31 min Přehrát

#Společnost

Stalo se jakýmsi ustáleným zvykem nadávat na novináře. Vždyť ve většině výzkumů, které zjišťují, jaká zaměstnání považují lidé za nejprestižnější, nebo nejváženější, končí novináři v posledních letech pravidelně na spodních příčkách úcty lidí a prestiže. Proč tomu tak je? Možná na to odpověděl Karel Čapek, když řekl: „Pravím, že je špatným novinářem a špatným spisovatelem novin, kdo uzavírá sebe sama v jakousi uzoučkou duchovní specializaci. Být v novinách, a psát pro noviny, to znamená mít především vztah ke všemu, co jest. Nalézt živý, přímý, demokratický zájem o celou skutečnost, bez intelektuálního fouňovství.“ O žurnalistice, veřejném životě i aktivismu si budeme povídat právě dnes. A s kým? Mým dnešním hostem je novinář a moderátor René Kekely.

Martina: Ještě doplním, že jsi nejenom moderátor, novinář, ale také se angažuješ v kultuře. Jsi manažerem mnohých umělců, děláš na zajímavých kulturních projektech, ať už hudebních, nebo na výstavách, podílíš se na pořadech cyklu 13. komnata v České televizi. A na Streamu máš úspěšný pořad, talk show Face to Face. To všechno jsi ty, a mnohem více – k tomu ještě určitě dospějeme. René, já jsem na začátku zmiňovala, že povolání novinář se netěší příliš velké reputaci. Jak to vnímáš ty?

René Kekely: Mě před časem zaujal jeden průzkum, kdy novináři skončili až kdesi za toaletáčkami, takzvanými hajzlbábami. To mi přišlo zajímavé. Je pravda, že když jsi v nějakém městě, a takzvaně se ti chce, tak nehledáš redakci, ale hledáš veřejnou toaletu. Na druhou stranu, když to vezmeme...

Martina: Někdy se ti totiž chce poté, co jdeš z redakce.

René Kekely: Nebo si něco přečteš. Tak to je jasné. Ale jenom chci říct, že novinařina, nevím, jak jinde, ale v Čechách nám trošičku upadla, protože my, Česká republika, jsme vůbec specifikum ve všem. V kultuře, v médiích – máme to tady prostě jinak. A je pravdou, že na jedné straně jsou skvělí novináři, kteří se věnují novinařině, publicistice a žurnalistice jako takové na plný plyn, a nechávají své emoce kdesi za dveřmi, když pracuješ z domova, nebo z redakcí. Ale je pořád více těch, kteří ti říkají, co přesně si máš myslet, a jakým způsobem máš vnímat, co oni napsali, nebo odvysílali. To mi trochu vadí, protože když jsem před pětadvaceti lety začínal, tak úzus byl takový, že to můžu napsat tak či onak, ale vždycky si posluchač, divák, či čtenář, má vzít to, co on chce, a ne abych já mu to vštěpoval. A to je tady často k vidění, slyšení a ke čtení.

A hlavně mě fascinují někteří novináři, nebo spíš novinářky, které se stylizují do pozic celebrit. Když máš Karlovarský festival, tak vyjdou na červený koberec dámy, a kdo je dobře nezná, tak neví, jestli dáma, která tam je v nejluxusnějších šatech od nejprestižnější návrháčky, je zrovna hvězda Hollywoodu, nebo je to novinářka z bulvárního časopisu. A to mi trošičku přijde jako úlet, protože pořád by ten mantinel měl být.

Martina: Na druhou stranu dřív byli skutečnými celebritami, protože za sebou měly obrovský kus práce.

René Kekely: Když to tak bude, bude to fajn.

Před dvaceti lety musel novinář udělat kus práce, aby něco zjistil, a předal to. Dneska stačí, když si hlídá sociální sítě. A je to i o tom, kdo se na internet podívá o vteřinu dřív.

Martina: Ano. Tady vlastně tuto pozici vytvořila anglosaská žurnalistika, kde novináři, když se podíváme v čase zpět, skutečně místy bývali tím, čemu dnes říkáme „investigativní“. Byli prakticky detektivové, vyšetřovatelé, a teprve pak raportovali – dnes to je všechno trošičku instantnější. Ale řekni mi: Můžeme posuzovat žurnalistiku v 90. letech, řekněme? Myslíš si, že od té doby urazila nějaký kus cesty? A kam?

René Kekely: Ty jsi říkala hezkou věc, nebo řekla hezkou věc, že byli jakýmisi detektivy. Dneska je to zbytečné, protože máme sociální sítě, a jak celebrity, známé osobnosti, tak ale i oficiální zdroje – policie, hasiči, záchranka – všechno dávají na sociální sítě, čili novinář dnes už nemusí nic zjišťovat. Dnes už v podstatě nemusí tajně odposlouchávat jakési vysílačky, které pořád fungují, ale stačí, když si pustíte Twitter, Instagram, nebo Facebook, a tam to vlastně všechno najde. Jsou tam často i fotky, takže dnes má novinář neskutečně jednoduchou práci – všichni máme mobily, internet, počítač, můžeme odkudkoliv cokoli sdílet a napsat, takže to vlastně mnozí jenom překlápí a upravují.

Když já jsem začínal, tak to tak ještě nebylo. Samozřejmě už byl internet, ale různé věci jsme si museli zjišťovat, museli jsme na daná místa jezdit, chodit, fotit, vysedět si soudy, zastupitelstva, a tak dále – které jsem nenáviděl. Tehdy ještě nefungovali tiskoví mluvčí tak, jak fungují dnes, kdy jsou trochu interaktivní. Takže samozřejmě posun je tam veliký, protože máme vývoj, a tomu neunikneš. Takže zatímco před dvaceti lety novinář musel opravdu udělat kus práce pro to, aby něco zjistil a aby to předal, tak dneska stačí, když si hlídáte sociální sítě. Ale zároveň je to i o tom, kdo se o vteřinu dřív podívá na sociální síť.

Mnoho lidí neví, co se děje v jejich blízkosti, a co se jich přímo dotýká, ale vědí, že někde v daleké zemi spadlo letadlo

---

Martina: To máš pravdu, v tom je to možná těžší. Ale když mluvíš o sociálních sítích, tak takovým způsobem se dá dělat jen určitý druh žurnalistiky. Když chceš vědět, co se děje ve světě, když chceš zjistit, proč opravdu platíš drahé energie, když chceš zjistit, proč pořád nestavíme další bloky atomové elektrárny, a když chceš zjistit, jak je možné, že nám třeba Evropská unie diktuje, jaké a kolik bloků postavíme, když chceš opravdu zjistit, co se děje na Ukrajině, tak najdeš to v našich novinách? Nebo to najdeš na sociálních sítích? Jsi si jistý, že v tu chvíli jsi opravdu informovaný?

René Kekely: Ne. A fascinuje mě – nemusíme mluvit jen o velkém světě – jsem často překvapen, že víme, co se děje deset tisíc kilometrů od nás, a nevíme, co se děje v Rakousku, na Slovensku. To mě fascinuje. A fascinuje mě – protože se docela věnuji i rakouskému a německému tisku, protože pracuji pro jedno rádio, kde informace přenáším dále – že u věcí, které se staly před dvěma dny, když se podíváš na servery, stačí se tam opravdu podívat na sociální síť daného média, tak to zjistíš hned. A u nás je to lehká, čtená zpráva třeba za tři dny. A máš pravdu, že když se opravdu chceš dozvědět, co se v daném místě děje, a není to u nás, tak se to buď nedozvíš, nebo se to dozvíš zprostředkovaně, nebo se to dozvíš za x, y dní.

Já chápu, že jsou tady důležité, a velmi citlivé věci z Blízkého a Dálného východu, ale myslím, že jsme zapomněli také na to, že jsme v Evropě a že je dobré, abychom věděli, kdo je prezidentem našich okolních států, kdo je premiérem, jaká je tam současná politika, jaká je tam současná kultura, co se tam vlastně děje. Prostě to řada lidí neví. Ale ví, kolik bomb vybuchlo x tisíc kilometrů od nás, což nás ani nepřekvapuje, protože v zemích, kde se tohle bohužel stalo dennodenním chlebem, je to jak na běžícím pásu. Ale předpokládám, že je důležitější, abychom věděli, co se děje kolem nás.

Martina: To znamená lokální žurnalistika?

René Kekely: To nás ovlivňuje trochu víc a přímo než to, co se děje v Afghánistánu, nebo někde v Kurdistánu. Nemyslím, že to může tak ovlivnit náš život jako to, když víme, že například v Německu mají obří bouři, která se sune sem, takže asi předpokládáme, že se budeme chránit, nebo budeme dělat všechno pro to, abychom věděli, jestli se máme ukrýt, schovat slunečníky, když víme, že sem jde něco takového. To nás ovlivňuje daleko víc, než že někde x, y tisíc kilometrů od nás spadlo letadlo. Což je tragédie, ale námi to nijakým způsobem nepohne, a Čechy už vůbec ne.

Martina: Já vím, co ty tím myslíš, ale přesto se musím zeptat: Ať už jsou to věci zblízka, nebo z velké dálky, ať už jsou to věci, které se nás dotýkají, nebo které jsou, řekněme, jenom jakousi senzací, nebo dramatem, tak když si přečteš naše noviny, věříš tomu?

René Kekely: Jak kdy, jak čemu.

Martina: Tak kdy, a čemu?

René Kekely: Já jsem třeba člověk, o kterém se říká, že má sedmý smysl – šestým smyslem je naše vlastní svědomí, jak jsem se kdysi dozvěděl – takže umím trochu číst mezi řádky. A protože se v tom prostředí pohybuji, tak vím. Je mi líto lidí, kteří bezmezně věří tomu, co si přečtou, a není to jen bulvár. Vždycky mě fascinuje, když někdo řekne: „Musíte číst, nebo sledovat seriózní médium.“ Co je to dnes seriózní médium?

Martina: Jak sis odpověděl?

René Kekely: Co je to seriózní médium? Vždycky je to o lidech, vždycky je to o informaci. A někdy paradoxně v bulváru, v denním bulváru, nemyslím v různých plátcích, najdete serióznější a ucelenější informaci, než v médiu, ve kterém byste ji čekali, obzvláště právě

v době, kdy máme takovou technologii, o které se novinářům před deseti, patnácti, dvaceti lety nezdálo a nesnilo. Dnes jde všechno velmi rychle, a můžete si všechno velmi rychle ověřit.

Martina: A proč se tedy mluví o úpadku žurnalistiky?

René Kekely: Protože žurnalisté dneska už nejsou, a za novináře se dnes považuje kde kdo. Víš, v zemích kolem nás, třeba vyspělejších – Rakousko, Německo, Švýcarsko, a tak dále – i bulvár dělají ti nejlepší z nejlepších, protože mají vzdělání, a za B mají neskutečný přehled, umí si dát věci do souvislostí a mají kontakty. A je vtipné, když se dneska podíváš na některé společenské akce, tak řada mladých novinářů, nebo novinářek, vůbec neví, kdo přišel do sálu, nebo na premiéru. A jde třeba o lidi, kteří opravdu něco dokázali. A pak se najednou foťáci seběhnou na nějakou mladou krásnou dívku, všichni ji fotí, a zeptají se tě: „Hele, kdo to je? My ji radši fotíme, protože co kdyby to byla nějaká celebrita?“ Tak to ti přijde jako mezi nebem a zemí. Takže na to, jak jsme malinká země, vždycky s radostí říkám, že jsme stejně velká země, jako je celá Paříž – máme také deset a půl miliónů obyvatel, a také to z jednoho konce na druhý přejedeš za tři hodiny. Ale rozdíl je v tom, jak to vnímáme. Já jsem kdysi zažil jednu zajímavou věc...

Novinář by neměl lidem říkat: Takhle to je. A vy to takhle musíte brát. Musí nechat volbu na člověku, který to čte, sleduje, poslouchá, aby si udělal vlastní názor.

Martina: Tys nikdy nejel z jednoho konce na druhý? Já jsem tuhle z Ostravy jela 8 hodin.

René Kekely: Věř mi, že ano, ale když to tak vezmeš v průměru, když bys měla volnou cestu. Ale my jsme kdysi, to je deset let, dělali s Luckou Bílou první veliké turné, které do té doby nebylo, a jeli jsme do Bratislavy na otočku. V pátek v půl čtvrté jsme měli tiskovku v centru Bratislavy, a říkali jsme si: „To bude průser. Nikdo nepřijde, v půl čtvrté

odpoledne v pátek...“ A ještě to bylo na jaře, nebo kdy. Já tě upozorňuji, že tehdy – nevím, kolik je dnes na Slovensku – ale tehdy tam bylo asi 12 hlavních, stěžejních médií, společenských i bulvárních, a přišli všichni. Během hodiny a půl tiskovky nabrali všechny rozhovory, informace – chovali se úžasně, famózně. A než jsme za tři hodiny odjížděli, tak už začaly vycházet první články, a celý den vycházely články na online. V pondělí vyšly tištěné, a tak dále všechny reportáže. Zkus tady udělat v pátek v půl čtvrté odpoledne tiskovku?

Martina: Už by to nešlo? Nepřijdou?

René Kekely: Asi přijdou, ale...

Martina: Nepřijdou ani na Lucii Bílou? Umím si představit, že na Lucii Bílou by přišli. Ale kdybys jim tady řekl, že se povedl nějaký zlomový objev, co se týká třeba vesmíru, nebo částic, a podobně, tak si umím představit, že by tam bylo tu a tam volné místo.

René Kekely: Ano, a občas i takzvané holubí letky. Kdo neví, co je to holubí letka, tak to jsou takzvaní novináři, kteří se jdou jenom najíst, a berou si dárečky. Ale mě trošičku od některých novinářů mrzí, že když se zeptáš: „Tak jak bylo na akci?“ Tak řeknou: „Byl tam super raut, super jídlo, dostali jsme dárečky.“ A já říkám: „A dál? Víš, já mám trošičku pocit, že někteří, a nejsou to jenom z holubí letky, ale už i někteří novináři, chodí na akce ne proto, že je to zajímavé méně či více, ale proto, že se tam nají, napijí, a dostanou dáreček. Pardon.

Martina: Pak je možná nabíledni, proč se novináři v tom respektu ze strany občanů propadají níž a níž. Ale možná je zakopaný pes ještě trošku někde jinde. A já teď položím možná návodnou otázku, ale vycházím z toho, o čem jsme si spolu povídali: Řekni mi, kdy se novinářská obec kontaminovala aktivismem? Protože byl svého času

novinář placený za to, že se ptá, a hledá odpovědi na otázky, a dnes už je spíš jako misionář, už jenom jde a rozsévá pravdu. Kde se to podle tebe takto proměnilo?

René Kekely: Myslím, že v posledních pěti, deseti letech, a možná s větším rozmachem sociálních sítí a různých streamů, a streamovacích složek. Pak i tím, že obrovsky narostly youtubové kanály – dneska má každý nějaký YouTube kanál, každý dělá nějaký podcast. Ale je spousta skvělých novinářů, spousta bezvadných lidí, kteří dělají, a udělali kus práce. Jenom odbočím – mnozí nadávají třeba na Blesk, ale na druhou stranu Blesk jako bulvár byl jeden z mála, nebo jedno z mála médií, které se zajímalo o takzvané „šmejdy“ a o týrání zvířat, což tady do té doby nikdo ve velkém nedělal, ač mohl. Ač to mohla dělat veřejnoprávní televize, všechny televize, tak tuto velkou práci udělala tato redakce, kdy na základě jejich zjištění, a tak dále, se i změnila a zpřísnily některé zákony. Což je super. Ale když se ptáš na ty misionáře, kazatele pravdy, tak znovu říkám: Novinář přece může mít svůj pohled na věc, to je v pořádku.

Martina: Tak je to tedy komentář, nikoliv zpráva.

René Kekely: Ano, pokud je to nějaký komentář. Ale přeci by neměl tomu divákovi, čtenářovi, posluchačovi říkat: „Ano, tohle jsem zjistil, a takhle to je. A vy to takhle musíte brát.“ Ať je to politika, ať je to klasická publicistika, ať je to společnost. Prostě udělám to svým pohledem, snažím se to udělat nezávisle, neutrálně, což ne vždycky lze. Ano, i takové situace jsou, ale musím vždycky nechat volbu člověku, který to čte, sleduje, poslouchá, aby si udělal vlastní názor. Naopak mě mrzí, když pak zcela jasné věci zůstávají bez odpovědi, nebo zůstávají bez názoru další strany.

Já jsem teď viděl v jedné soukromé televizi reportáž o nějakém problému, kdy se zeptali tiskového mluvčího, a tento mluvčí řekl jednu větu, úplně nesmyslnou, která na daný problém neodpovídala. Už

nevím přesně do hloubky, o co vlastně šlo, ale jenom mě zarazilo, že se ten novinář, ten redaktor nezeptal, nedoptal. Neřekl: „A proč to takhle je?“ Ne, reportáž skončila, čili, vezměte si to, co chcete. Ale není tam konfrontace. Není...

Martina: Ano. Ty jsi řekl: Volba by měla být na čtenáři, posluchači, divákovi, ale to by musel slyšet ještě jiné varianty dané skutečnosti.

René Kekely: Jasně.

Novináři se naučili obhajovat Fialovu vládu v tom, že se musí šetřit na důchodcích a invalidech. Ale nezeptají se, proč politici nezačnou šetřit u sebe, na svých platech, reprefondech, výhodách.

Martina: Jak vnímáš to, že zejména třeba v mainstreamových médiích už je to jak přes kopírák? A je to jeden pohled, jeden úzký pohled, jedno sdělení, a všechno ostatní je konspirace, nebo to šíří pomýlení lidí? Ano, známe všechny ty....

René Kekely: Ano, proruští šváby, a tak dále. Ale mě třeba fascinuje jedna věc: Tak, jako se novináři naučili některé terminusy technikusy od policajtů, které používají v rámci sdělení, když se něco stalo, tak se stejně naučili, že tady teď máme úžasný daňový balíček, který připravila Fialova vláda. Což je fajn, šetřit se musí. Ale všimla sis toho, že jakmile jde o takzvaně šetření peněz, tak je to rozpočtově zodpovědné, ale v momentě, kdy někdo žádá, aby si politici sami sobě něco strhli, aby začali u sebe, tak je to populismus. To je ale to, co už začali přebírat i novináři. Mrzí mě, že se dneska mnoho novinářů nezastane společnosti, a neptá se premiéra, prezidenta, a dalších, a neřekne: Fajn, je potřeba šetřit. Je potřeba řešit důchodovou reformu, kterou tady třicet let nikdo neřešil.

Martina: Teď ji řešíme tak, že jsme vzali důchodce...

René Kekely: Ano, a invalidní důchodce, na to se velmi zapomíná...

Martina: Ano, a invalidní důchodce jsme vzali pěkně u úst.

René Kekely: A to jsme vzali. Ale nikdo se neptá: „Fajn. Super. Důchodci na tom nejsou zas tak špatně, když si vezmu covidovou dobu, kdy všechno skončilo, lidé nemohli pracovat, a v podstatě důchodci měli pořád svou jistotu. To je v pořádku, to беру.“ A mnozí na to nadávali: „Co si stěžujete, když vy máte své jisté.“ Ale tito lidé si také odpracovali svou dobu. Ale mě mrzí, že se žádný novinář napřímo konfrontačně nezeptal: „Kdy vy začnete, pane premiére, šetřit? Kdy začnete vy, paní místopředsedkyně Sněmovny...?“

Martina: Kdy třeba snížíte reprefondy, abyste nečerpali třeba dvacet miliónů na občerstvení?

René Kekely: Ano. Já třeba, když budu zaměstnanec jakékoliv firmy, nebo společnosti, tak mám nějaký plat, možná nějaké příspěvky, a možná nějaké bonusy, nějakou Multisportku, a nevím co všechno. Možná nějaký příspěvek na životní pojištění, a tu a tam nějakou slevu na večeři, což zaměstnavatel dává, nebo dát nemusí. Když budu marodit, tak jsem doma. Když marodím dva měsíce v kuse, tak jsem doma v podstatě napůl zdarma, nebo zadarmo. Proč politik, který je mým zaměstnancem, protože já platím daně, takže je mým zaměstnancem, když marodí, má stejný plat, jako když nemarodí, i když do Sněmovny v podstatě chodit nemusí, vždycky se nějak omluví, a má svůj velmi dobrý plat na rozlohu a průměrný příjem této země, což je nějakých 40 tisíc, ale nereálných. Má velmi slušný plat, a plus reprefondy, plus další věci, a další možnosti, úlevy, příspěvky na bydlení a na dopravu, a tak dále. Tak se ptám: „Když chceme škrtat běžným občanům, kteří chodí do práce na 8–12 hodin, když jsou to hasiči, policajti, záchranáři, kteří nasazují každý den své životy, když jsou to pečovatelé, mluvím o službách, bez kterých se neobejdeme, tak

tito lidé berou maximum třeba, řekněme, 40–50 tisíc. Dobře, u lékařů je to třeba jiná věc. A tito lidé si z toho ještě musí všechno zaplatit. Ale politici ne. Já jim to nezávidím. Já jim to přeji. Ať mají třeba miliardu.

Ale pak zjistíš, že vyjde zákon, který je paskvilem ještě dříve, než byl schválen, a desetkrát se předělává. Tak si říkám: Musíme mít v zemi, která je velká jako celá Paříž, opravdu šestnáct ministerstev? Musíme mít čtrnáct krajů? Musíme mít dvě stě poslanců a osmdesát senátorů? A k tomu další lidi. Musíme mít půl milionu úředníků? A když pak na takový úřad přijdeš, tak máš pocit, že otravuješ a obtěžuješ, a vlastně nic nevyřídíš. A jsi jak v Jiříkově vidění, když narazíš na milou, příjemnou úřednici, která sice nemusí, ale udělá to, co potřebuješ. Tak si říkáš: Na tohle stále některá média upozorňují, ale mám pocit, že to je tak jako konstatování typu: „No jo, takhle to je. My s tím nic neuděláme.“ A já si říkám, že stejně tak mi vadí, že skončily veřejné ankety v médiích, že se vlastně na ulici dneska už nikdo neptá, ani veřejnoprávní, ani soukromé televize ve zpravodajství.

Martina: Někdy se ptají. Ale shodou okolností jsem nedávno mluvila s jedním člověkem, který mi říká: „Hlavně bych na ulici nic neřekl. Mám děti.“ Není to toto?

René Kekely: To mi přijde...

Martina: Nejvíce znepokojující. A shodou okolností člověku, se kterým jsem o tom mluvila, bylo 80 let. A já říkám: „Tvoje děti jsou starší, než já. Nebyl by právě u tebe čas říct, jak věci vidíš?“

René Kekely: Mě se zrovna nedávno jeden člověk ptal, a říkal, jestli doba, která je teď, je lepší, nebo horší, než byla kdysi. Samozřejmě za totality byla situace jiná, protože se lidé báli říci svůj názor. Ale já se bojím, že dneska se ho bojí říci také, protože znám pár lidí, kteří řekli svůj názor, a nemyslím na politiku, ale vůbec svůj názor, v klidu, a o svou práci přišli, nebo se na ně kolegové dívají špatně. Nebo znám

řadu umělců, kteří úplně nesouzní se současnou politickou situací, nebo s tím, jak to vnímá velká většina, a nemůžou to říct veřejně, nebo to nemůžou říct před svými kolegy, protože, jak říkají: „Víš, oni by mě sežrali.“ Nebo: „Já už bych tu roli nedostala.“ A tak si říkám: Tak snad jsme v 21. století. Máme tady prý svobodu, demokracii, máme právo říci svůj názor. Ale kde ho máme říkat? Vždyť neříkám, že každý názor je správný, ale proto je to názor. Ale nedělejme z názoru pravdu, a víc než pravdu. Dokonce, i když máš soudní jednání, tak tam máš několik stran, máš tam obžalovaného, máš tam obhajobu, máš tam soudce, máš tam přísedící. A můžeme s jistotou říci, že to tak opravdu je? I když toho člověka odsoudí na základě všech důkazů, tak se mnohdy stane, že za pět, deset let zjistíme, že ten člověk seděl buď neprávem, nebo částečně neprávem, přesto všechno, že tam je obrovská soudní moc, která by měla být nezmýlitelná. I papež, o kterém se tvrdí, že je jako instituce ve věcích víry neomylný, tak se mnohdy určitě zmýlil. Nemyslím tento papež, ale všeobecně.

Každý politik na světě, když usiluje o hlasy voličů, naslibuje hory doly. Pak zjistí, že 70 procent z toho nemůže splnit, protože je na někom závislý.

Martina: Zejména když to rozhodl jenom koncil – o papežské neomylnosti.

René Kekely: Tak kde je ta pravda? A kde pravdu hledat? Já si často říkám, že bychom to měli nechat na člověku, na úsudku, na zdravém rozumu. Samozřejmě o zdravém rozumu bychom tady mohli mluvit hodiny a hodiny. Je to stejný příklad, jako mi říkal jednou můj kamarád, šéf jednoho oddělení kriminální policie, že má případy, kdy velmi inteligentní paní přišla potřetí o peníze, protože uvěřila nějakému partnerovi někde v zahraničí, a poslala mu peníze. Třikrát, přestože dvakrát už se jí to stalo. Tak tam bych o zdravém rozumu pochyboval. Ale možná jsou někteří lidé více důvěřiví. Ale tak je to se vším. Prostě důvěřujeme politikům, důvěřujeme médiím, věrme, ale tak, jako je tomu

u krásného hesla ve filmu „Bílá paní“ od Zdeňka Podskalského, které, převedeno do češtiny, zní: „Věř, ale komu věříš, měř.“ A to je zlatá pravda. Takže...

Martina: René Kekely, mimochodem – nejsem jistá, a asi si to pak budeme muset, milí posluchači, dohledat – mám pocit, že zase jiný koncil papežovu neomylnost už zase zrušil. Tak jenom abychom nešířili mystifikace, nevíme všechno. Dohledáme si to. Ale na základě toho, co jsi teď říkal, je markantní, že se o politiku zajímáš, že se zajímáš o sociální věci, o svět kolem sebe, to znamená, že jsi, řekněme, zodpovědný občan, volič. Co si myslíš o současné politice? Myslíš si, nejenom jako žurnalista, ale také jako občan, že tato politika jedná ve prospěch občanů, ve prospěch této země, ve prospěch voličů? Nebo společnost rozděluje?

René Kekely: Musíme si uvědomit jednu věc, že každý politik na světě, v každé zemi, když usiluje o hlasy svých voličů, naslibuje hory doly černý les. Pak přijde lámání chleba, pak jsou ty volby. A pak i ten politik, který to myslí opravdu upřímně, čestně, zjišťuje, že 60–70 procent z toho nemůže splnit. Ne, že by nechtěl, ale prostě je na někom, či na něčem závislý, ať už jsou to lobby, ať už jsou to politické strany, nebo politická strana. Co by měl takový člověk udělat? Takový člověk by měl říci: „Pardon, já se omlouvám. Sliboval jsem vám něco, co nemohu splnit. Takže odstupuji.“ Samozřejmě, že v tu chvíli by tam nebyl nikdo. To je, jako kdyby měli práci dělat jako čestnou funkci.

A současná politika? Musím říct, že jsem se dostal mezi lidi, kteří říkají: „Mě už to nebaví. Už mě to přestává zajímat.“ A víš proč? Ne proto, že bych se o to nezajímal. Myslím, že jsem velmi sociálně citící člověk, a o to víc mě to štve. O to víc mě štve, že se tady na staré lidi pohlíží, jako na odpad. Protože říkám: Každý bude jednou starý. A všichni senioři, nebo 99 procent seniorů, kteří dneska berou důchody – jak se říká – velké, což není pravda, mají už odpracováno. Pak jsou tady

invalidní důchodci, a drtivá většina z nich, zatímco senior si může, když je fresh, přivydělat, tak ten invalidní z větší části ne. A ještě jsou opravdu často, a teď řeknu hnusné slovo – „objebávání“ systémem, protože si na nich někteří podnikatelé, kteří je zaměstnávají, honí dotace.

Tito lidé opravdu jsou v bezvýchodných situacích. Když jsem dělal aktivní novinářinu, tak jsem třeba v jednom nejmenovaném městě dokázal něco, co asi nedokázal v této zemi nikdo: Vybojovat třem lidem, kromě sprchového koutu, který by logicky v sociálním bytě, nebo v bytě pro hendikepované a postižené, měl být – všechny věci, aby to bylo jednoduché, protože tam všude byly blbě vany, okna, a tak dále. To jsme bojovali tenkrát s radnicí. A jenom chci říct, že to jde, ale že tito lidé často nemají někoho, kdo by se za ně postavil.

Martina: Promiň, ale co jsi vybojoval?

René Kekely: Tak třeba to, že po x letech paní, která byla nevidomá, a měla vanu, a třikrát se tam málem zabila, po třech letech konečně udělali sprchový kout, napravili tyto věci. Ale co jsem hlavně zjistil, že se v té době stavěly sociální byty, nebo byty pro sociálně slabé občany, ale nemyslím tím nepřizpůsobivé, pro hendikepované, ze státních dotací, a nájem v tomto bytě byl dražší, než byt nájemního typu pro běžného občana. Takže invalida, který v té době měl nějakých 7–10 tisíc měsíčně, zaplatil třeba 13 tisíc nájem. Takže měl příspěvky na péči, a příspěvky na různé další věci, což sanovalo samozřejmě město a stát, což byl největší paradox. A tam jsem zjistil, že se těchto občanů, až na nějakou Národní radu zdravotně postižených, nikdo nezastane. Oni neměli zastání. A myslím, že ho nemají ani dnes.

Ta situace je asi trošičku lepší, ale přesto všechno zase, až na výjimku, se média vždycky baví o tom, že důchodci dostanou přidáno, nebo se na ně zapomnělo, nebo jim někdo škrtne peníze. Ale už se neřeší... a říká se: „Důchodci? Důchodci mají dost.“ Ale v důchodech jsou

i invalidní důchody, a invalidním důchodcem se můžu stát já, i ty, nedej bože, nikdo z nás nevíme, koho porazí auto, kdo dostane mrtvici. A mám já jistotu, že když teď mám nějaký standardní příjem, a srazí mě ožralý, nebo zfetovaný řidič, já za to nebudu moct a stanu se trvale invalidním, že si budu aspoň moc dovolit někoho, kdo se o mě postará? Že vůbec dostanu příspěvek na péči? Zním x případů, kde jsou tito lidé skutečně bez ruky, bez nohy, jsou na tom velmi špatně, a nemít své příbuzné, tak jim komise nedá ani základní důchod. Je to o lidech. Systém se prostě nezměnil, a pořád je to jenom o lidech.

Všechny příspěvky s René Kekely

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.